

Sygn. akt II CZ 39/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSA Barbara Trębska

w sprawie z wniosku M. S.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Skarbowej w P.,

Starosty Powiatu P., Prezydenta Miasta P. oraz A.

J., K. i innych

o zmianę postanowienia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po J. C.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2014 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 5 listopada 2013 r.

**oddala zażalenie**

UZASADNIENIE

Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 r. umorzył postępowanie apelacyjne na podstawie art. 182 § 1 zd. 3 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 marca 2007 r., znajdującym zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym o zmianę postanowienia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Uznał, że upłynął okres 5 lat od daty postanowienia z dnia 17 października 2008 r., o zawieszeniu postępowania z powodu śmierci uczestniczki postępowania C. K., co skutkowało umorzeniem postępowania apelacyjnego na mocy wyżej powołanego przepisu, wobec niewskazania następców prawnych zmarłej uczestniczki.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie art. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie k.p.c. (Dz. U. nr 235, poz. 1699) i art. 182 § 1 zd. 3 k.p.c. w wersji pierwotnej przez jej niezastosowanie, twierdząc, że umorzenie mogłoby nastąpić po 10 latach od wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania wobec konieczności zastosowania art. 182 § 1 zd. 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dla oceny zasadności zażalenia zasadnicze znaczenie ma art. 4 ust. 1 ustawy nowelizującej, na podstawie której z dniem 20 marca 2007 r. (art. 5 tej ustawy) zmieniony został art. 182 § 1 k.p.c., będący podstawą wydania zaskarżonego postanowienia. Zgodnie z art. 4 ustawy nowelizującej k.p.c. w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, przepisy dotychczasowe, chyba że przepisy tej ustawy stanowiły inaczej.

Bezspornym jest, że postępowanie w sprawie wszczęte zostało w 2001 r., a więc przed dniem wejścia w życie w dniu 20 marca 2007 r. ustawy nowelizującej. Powołany art. 4 tej ustawy nakazał stosować m. in. art. 182 § 1 k.p.c. w dotychczasowym brzmieniu, ale tylko do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Tymczasem po wejściu w życie 20 marca 2007 r. ustawy nowelizującej toczyło się postępowanie w danej instancji, tj. postępowanie

pierwszoinstancyjne, które zakończyło się postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 27 września 2007 r. Ta data była więc końcową dla stosowania przepisów dotychczasowych, w tym także art. 182 § 1 k.p.c. w jego poprzednim brzmieniu.

Po rozpoczęciu postępowania w kolejnej instancji, a więc z chwilą złożenia apelacji przez wnioskodawczynię, obowiązkiem Sądu odwoławczego było już stosowanie przepisów k.p.c. w brzmieniu znowelizowanym powołaną ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. Zastosowanie więc przez Sąd drugiej instancji art. 182 § 1 zd. 3 k.p.c. w znowelizowanym brzmieniu było zgodne z art. 4 i 5 ustawy nowelizującej i skutkowało obowiązkiem wydania zaskarżonego postanowienia przez Sąd odwoławczy.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.